

а въ понедѣлникъ сутринята пакъ да се върнемъ заедно съ него въ Лондонъ по работата си. Г-нъ Janson бѣше единъ много приятенъ, много вѣжливъ, много услужливъ, много плѣнителенъ, па и крайно честенъ и човѣколюбивъ господинъ. Искреностъта му се обрисуваше въ лицето му и се четѣше въ думитѣ му. Той бѣше просто поразенъ отъ новинитѣ за теглата на българския народъ и бѣ всецѣло прѣданъ на оная партия, която подъ знамето на Гладстона ратуваше въ Англия за България противъ възмутителния турски режимъ въ нея. Прѣдъ тоя добъръ, искрененъ, почтенъ и услужливъ господинъ ние не се подвоумихме ни минута. Той ни вдѣхна абсолютно довѣрие. Ние на драго сърдце приехме поканата му. И надвечеръ часа кждѣ 5 г. Janson дойде та ни взе въ едни хубави кола и ни отведе прѣзъ огромния Лондонъ и покрай рѣка Таимсъ за у дома си въ Ритшмондъ. На пѣтя вѣнъ отъ града, на едно мѣсто почти безлюдно, той спрѣ внезапно колата, слѣзе мълкомъ отъ тѣхъ, упѣти се тичешкомъ къмъ брѣга, съблѣче се тамъ бърже-бърже, втѣргна се недвусмислено въ рѣката, поразплиска живостно съ рѣцѣ и крака водата по всички направления, изплува послѣ читавъ пакъ на брѣга, облѣче се тамъ мигновено, дотече се до насъ отново съ лице прѣсноросато, качи се засмѣнъ на колата, като даваше сжщеврѣменно знакъ на кучера да кара сега безспирно. Таквазъ студена баня той зималъ всѣкога, и зимѣ и лѣтѣ, кога му се случвало да мине отъ тука, ни казваше на пѣтъ съ извинение, за дѣто станало така нужда да почакаме малко.

Не мога описа радостъта, съ която ни посрѣщна г-жа Janson съ племенницата си мисъ *Фени Хамилтонъ* (Fanny Hamilton). Тѣ и двѣтѣ като че да посрѣщаха близки роднини, които се връщаха при тѣхъ слѣдъ